

съ себе си. Азъ първъ се спуснахъ да гледамъ по-добрѣ да му се привърже кракътъ.

„Какво ти привързване: костыта подъ самото колѣно бѣше строшена като солъ!

„Дѣдо Ангелъ проточи вратъ, взрѣ се самъ въ раната си, па току протегна ржка и спокойно отстрани всинца ни.

— „Чакайте сега,—каза ни той;—послушайте ме: Кога прѣхвърлихме Балкана, прѣди да ни прѣсрѣщне Сюлейманъ паша, радостта ми, братя, бѣше такъва, че припкахъ като дѣте—ехъ, па и младъ бѣхъ тогасъ я!—припкахъ, ви казвамъ, и като виждахъ, какъ съ сълзи ни прѣсрѣщаха нашитѣ по села и градове, душата ми се изпълни така съ Христова правда, че ми дойде нѣщо и сѣкашъ ми каза:—не бива вече, грѣхота е вече да прѣживѣешъ тази радостъ!—Така ми каза нѣщо, юнаци, та на единъ дебелъ джбъ въ Тулово село прилѣпихъ гърбътъ си и извикахъ на единъ отъ моитѣ другари въ опълчението, що бѣше отъ Казанлъжкъ—викнахъ му:—хайде бе, дръпни ми куршума! Тѣй му викнахъ, юнаци! Е зеръ, какво по-вече можавъ да искамъ въ живота си отъ Бога Христа? А моя другаръ—опълченецъ се просълзи, че като ме прѣгърна,—ехъ, плакахме, братченца, плакахме като дѣца!“

Дѣдо Ангелъ се заплака.

Погледахъ — момцитѣ на около всички плачаха. И настрѣхнахъ азъ, намръщихъ се отъ ужасъ, че слѣдъ минута тия сълзи трѣбва да прѣкратимъ съ убийство.

— „Не сърди ми се, гължбче!“ — викна ми изведнажъ дѣдо Ангелъ и протѣгна къмъ менъ ржцѣ: навѣрно, той бѣше забѣлѣзалъ, че се намръщихъ, та се обоя, да му се не сърдя.

Ридание се изтрѣгна отъ гърдитѣ ми, завъртѣхъ се безумно на пети и смигнахъ на едного отъ четницитѣ. Той хитро се изви,—отиде отъ къмъ гърба на дѣда Ангела и прострѣ пушката си.